

РЕШЕНИЕ

№ 8275

гр. София, 20.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5012** по описа за **2019** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. А. Н. срещу РЕШЕНИЕ № 12616 от 15.01.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 100 състав, постановено по нахд № 17875/2018г.

Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС, НО, 100 състав по нахд № 17875/2018г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 15-4332-020733/19.11.2015г., издадено от Зам. Началник отдел „Пътна полиция” в СДВР.

Ответникът- СДВР не изпраща процесуален представител в проведеното открито съдебно заседание на 29.11.2019г. и в хода на висящността на процеса не изразява становище по основателността ѝ.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за правилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение № 12616 от 15.01.2019г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН

СЪД, Наказателно отделение, 100 състав по нахд № 17875/2018г. е потвърдил наказателно постановление № 15-4332-020733/19.11.2015г., издадено от Зам.Началник на отдел „Пътна полиция” в СДВР, с което на основание чл.315 ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането (обн. ДВ.бр.103/23.12.2005г., отм. ДВ. бр.102/29.12.2015г. в сила от 01.01.2016г.) на Г. А. Н. е било наложено административно наказание “глоба” в размер на 400.00 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Д. М. Т., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че е доказано извършването на нарушението от Г. А. Н. и обстоятелствата при които това е станало, не са били допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, а размера на наложената санкция съответства на установения в закона минимален такъв.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 100 състав.

Г. А. Н. е санкциониран за това, че на 02.10.2015г., около 8.45 часа в [населено място], на бул.»С.» и кръстовището на бул.»П. В.» е управлявал лек автомобил марка «О. А. » с рег. [рег.номер на МПС] , без валидно сключена задължителна застраховка «Гражданска отговорност». Видно от справка за сключена «Гражданска отговорност» на Гаранционен фонд, на 23.08.2015г. е бил прекратен сключен договор за ЗЗГО с полица № 28114002723515, като едва на 02.10.2015г. в 12.35 часа е бил сключен нов договор с крайна дата на покритие на риска-01.10.2016г. Във връзка с констатираното нарушение е бил съставен АУАН № 898675/02.10.2015г. и въз основа на него е издадено обжалваното НП № 15-4332-020733/19.11.2015г. от органите на СДВР.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

На първо място, застраховката „Гражданска отговорност” е задължителна застраховка съгласно чл.249, т.1 и чл.259, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането /отм/. Нормата на чл.315, ал.1, т.1 КЗ /отм./ санкционира липсата на сключена задължителна застраховка „ГО”, както по отношение на собственика на автомобила (чл.259, ал.1, т.1 КЗ), така и по отношение на лицето, което управлява моторно превозно средство (чл.259, ал.1, т.2 КЗ), във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност". Съгласно чл.315, ал.1, т.1 КЗ /отм./ лице, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка по чл. 249, т. 1 или 2 или което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна

застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се наказва с глоба от 400 до 600 лв, а при повторно нарушение глобата е в размер на 2 000 лева.

Пределно ясно и точно в обстоятелствената част на НП е изложено, че Г. А. Н. е лице, което е управлявало МПС, във връзка с чието използване не е имало сключен договор за задължителна застраховка «ГО» на автомобилистите. Налице е пълно припокриване между отразените в обстоятелствената част на НП факти и неговия диспозитив, като правната квалификация на деянието е посочена правилно, без съмнение относно качеството на субекта на нарушението, а именно: водачът на МПС по см. на § 6 т.25 от ДР на ЗДвП. Настоящият касационен състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство Г. А. Н. е бил съвсем наясно за какво нарушение му се търси отговорност, по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения АУАН № 898675/02.10.2015г., а в последствие и жалба срещу НП с вх. № 433200-91756/12.10.2018г.

На второ място, в КЗ /отм./ е регламентирано, че застрахователният договор се прекратява с изтичането на срока, за който е сключен, както и в случаите, предвидени в кодекса, като този договор може да се прекрати и на основания, предвидени в него, когато те не противоречат на правилата на добрите нрави и интересите на потребителите на застрахователни услуги не се засягат необосновано –чл.196 от КЗ /отм./. Съгласно чл.260 ал.2 от КЗ /отм./, при неплащане на разсрочена вноска от застрахователната премия застрахователят може да прекрати договора по реда на чл. 202, ал. 2, като се прилага и ал. 4 от същия член. Според чл.202 ал.1, изр.2 от КЗ /отм./ при неплащане на разсрочена вноска от застрахователната премия, застрахователят може да намали застрахователната сума, да измени договора или да го прекрати, като тези си потестативни права застрахователят може да упражни не по-рано от 15 дни от датата, на която застрахованият е получил писмено предупреждение – чл.202 ал.2, изр.1 от КЗ /отм./ . Съгласно обаче чл.202, ал.2, изр.2 от КЗ /отм./, писменото предупреждение ще се смята връчено и когато в застрахователната полица застрахователят изрично е посочил кое от правата по ал. 1 ще упражни след изтичането на 15-дневния срок от датата на падежа на разсрочената вноска. Става въпрос за т.нар. фингирано връчване на известие за прекратяване, поради неплащане на разсрочена вноска, по реда на чл.260 ал.2 във вр. чл.202 ал.2 от КЗ /отм./.

В случая няма спор, че на 23.08.2015г. е бил прекратен договора за задължителна застраховка „ГО” за МПС с марка „О. астра” с рег. [рег.номер на МПС] . С оглед изложеното, към момента на проверката от контролните органи на 02.10.2015г., около 8.45 часа Г. А. Н. е управлявал моторното превозно средство «О. А.» с рег. [рег.номер на МПС] , във връзка с чието използване е нямал сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност". В този аспект съдът се основава и на Тълкувателно решение № 1/2014г. от 23.12.2015г. по т.дело № 1/2014г. на ВКС на РБ, съгласно което: «Застрахователят може да упражни правото си по чл.202, ал.2, изр.2 КЗ за прекратяване на застрахователния договор при неплащане пълния размер на разсрочената вноска от застрахователната премия.

Договорът за застраховка “Гражданска отговорност” на автомобилистите се счита прекратен с фингираното връчване на известие за прекратяване, поради неплащане на разсрочена вноска, по реда на чл. 260, ал.2, във вр. с чл.202, ал.2 КЗ, независимо дали застрахователят е изпълнил задължението си по чл.294, ал.1 КЗ да впише прекратяването на договора в регистъра на Гаранционния фонд, но застрахователят не може да се освободи от отговорност при неизпълнение на това задължение”.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на първоинстанционния съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348 ал.1 т.2 във вр.ал.3 НПК във вр.чл.63 ЗАНН да съставляват основания за касиране на съдебния акт. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл.13 НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенният съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение на СРС, НО, 100 състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 12616 от 15.01.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 100 състав, постановено по нахд № 17875/2018г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

